

РЕШЕНИЕ

№ 2571

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2339** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителния Директор на Изпълнителна Агенция "Медицински надзор" с проц.представител гл.юрк. Р.Т. против Решение от 26.01.21г на Софийски районен съд /СРС/, НО, 112ти състав по НАХД № 13540/20г, с което е отменено НП № НП-13-508-16/03.04.20г на ИД на ИА"МН", с което на [фирма]-С. с представляващ Ц.Д. са наложени общо 10 броя адм.наказания "имуществена санкция", всяко в размер на по 1500лв, за нарушение по чл. 86 ал.1 т.1 вр.чл. 81 ал.2 т.4 от ЗЗдр/нарушения на икономическите права на пациентите/.

В касационната жалба се сочи необоснованост, несправедливост и незаконосъобразност на решението на СРС, като се моли за отмяната му и потвърждаване на НП и за присъждане на разноски.Оспорва се извода на СРС за неправилно определена дата на 10те нарушения. Определената от актосъставителя дата на нарушението е датата на съставянето на фактурата за конкретното плащане, тъй като няма други документи, доказващи плащане на услуги от страна на пациента, а само във фактурата са посочени точните стойности за услуги, платени от пациента на лечебното заведение.Оспорва се извода на СРС за неправилна квалификация по чл.

86 ал.1 т.1 от ЗЗдр, като се твърди, че въпреки общата ѝ формулировка, нормата въвежда задължително правило за поведение, за нарушаване на което следва да се носи отговорност по чл. 221 ал.2 от ЗЗдр.В съд.заседание касаторът не се явява или представлява.Депозира писмени бележки, като поддържа жалбата и оспорва като прекомерен евентуален хонорар над минималния размер,платен от ответника.

Ответникът [фирма]-С. се представлява в съд.заседание от Зам.Управителя С./с юридическо образование и правоспособност/, която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, не се претендират разноски.Представя “Разяснение изх.№ 0700187/21.11.17г на НАП относно документиране на получено в брой плащане на бъдещо събитие”, публично достъпно на официалната страница на НАП, като видно от него, датата на плащането е дата на нарушението, а не датата на издаването на фактурата.В депозираните писмени бележки се допълва, че решението на СРС е правилно и мат. и проц.законосъобразно; в АУАН и НП не са посочени нарушени конкретни норми от Наредбата за осъществяване правото на достъп до мед.помощ; дадената правна квалификация е по твърде обща правна норма, която не урежда конкретни правила за поведение, а е законов принцип/да се зачитат правата на пациентите/ и не може да бъде нарушена по начин, че да води до адм.нак.отговорност;в ЗЗдр липсва дефиниция на “икономически права” и от АУАН и НП не става ясно какво конкретно нарушение е извършило ЛЗ; липсата на посочена конкретна правна квалификация на нарушението в съвкупност с неясно описаното фактически извършено деяние от ЛЗ, е довело до ограничаване правото на защита на ЛЗ и представлява съществено проц.нарушение на проц.правила /неясното обвинение винаги води до отмяна на НП/; пациентите са платили доброволно за мед.услуги, които не са безплатни, като изброяването на “допълнително поискани услуги” в чл. 24а от Наредбата не е ограничително; на пациентите може да се предоставят доп.услуги,незаплатени от НЗОК, като за тях пациентът следва да си плати-след информирано съгласие и по свободно волеизявление; през 2018г и 2019г тези доп.услуги не са се заплащали от НЗОК съгл. Действащия НРД, като ЛЗ ги е включило в ценоразписа си за доп.платени услуги; през 2020г обаче тези доп.дейности и услуги вече са включени според НРД в КП и НЗОК ги заплаща, поради което ЛЗ ги е извадило от ценоразписа си; дори да е налице нарушение, то неговата дата е датата, на която е извършено плащането, а не последващата дата на фактуриране на вече заплатеното;пациентите са плащали с банкови преводи, включващи и суми за храна, адм.услуги и др., непоети от НЗОК, като пациентът няма задължение да извършва отделни плащания за всяка отделна стока и услуга, непоета от НЗОК и платена доброволно от него.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за основателност на жалбата и моли за отмяна на въззивното решение.

По силата на преpraщащата норма на чл. 63 ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл.63 ал.1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл. 348 ал.1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно

чл.218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От което по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от първоинстанционния съд и за явна несправедливост на наложеното наказание Съдът ще следи, само ако са били изложени в жалбата като касационни основания/не са изложени, твърди се само материална незаконосъобразност, като твърдяните необоснованост и несправедливост на решението не са кас.основания по НПК/.

Съдът счита решението на първоинстанционния съд за валидно и допустимо, както и за материално законосъобразно. Съображенията на К.състав за този извод са следните:

СРС е отменил НП с основен аргумент-неправилно определена дата на нарушението/касае и 10те нарушения/. В АУАН/НП датата на съставяне на фактура за извършено от пациента плащане е посочена като дата на нарушението. В адм.преписка, вкл. в изисканите от СРС - 10бр. ИЗ на пациентите, липсват каквито и да е други финансови документи, респ. доказателства или поне данни кога е било извършено конкретното плащане от конкретния пациент. Става ясно от доказателствата по нахд, че фактурите/и десетте, за десетте нарушения/ са били издадени впоследствие, след извършено плащане от пациента, но не е ясно и изобщо не е бил изследван в хода на АНП въпроса кога е реално осъществено плащането от пациента/и то не плащането на всички използвани допълнителни стоки и услуги по фактурата, а заплащането на конкретните административни и финансови услуги, за които е наложено наказание/. Съгл. съд.практика издаването на фактура само по себе си не доказва плащане, като датата на фактурата и датата на реалното плащане не е задължително да съвпадат.Икономическите права на пациента биха били увредени с факта на реално плащане на суми, а не с факта на издаване на фактура. Следователно, правилно СРС е отменил НП с аргумент-неправилно определени дати на десетте нарушения, като изобщо липсват данни, от които да може да се определи правилно датата на нарушението/датата на плащането/. Освен това от АУАН/с който се повдига обвинението/ и от НП така и не става ясно какви точно административни и финансови услуги е ползвал всеки един от десетимата пациенти, за които има издадена фактура и за които е наложено наказанието/всяко от десетте наказания/. Налице са пороци в АУАН/НП, които от една страна са ограничили правото на защита на наказаното лице, а от друга страна водят до невъзможност да се извърши преценка за законосъобразност от съда.

За пълнота на изложението К.състав ще посочи, че: съгл. съд.практика, вкл. на АССГ, макар нормата на чл. 86 ал.1 т.1 от ЗЗдр да е обща, на регламентираните с нея права на пациентите съответстват задължения на лечебните заведения и лицата, предоставящи мед.услуги. Тази норма може да бъде нарушена от ЛЗ, като нарушаването ѝ води до адм.нак.отговорност. Следователно тя представлява правилната правна квалификация на посочените в АУАН/НП 10бр. нарушения, като изрично в АУАН/НП се прави препратка и към чл. 2 ал.3 и чл. 24а от Наредбата за осъществяване правото на достъп до мед.помощ. Правната квалификация е правилна, дружеството е разбрало точно в какво е обвинено /че иска и приема плащане от пациенти, по своя ценоразпис за доп.услуги, за предоставяне на адм. и финансови услуги/в случая не става ясно какви точно са били предоставени на всеки от десетимата пациенти, които не са сред изброените в чл. 24а от Наредбата//. НП обаче е незаконосъобразно, поради

неправилно определени дати на нарушенията, пълната липса на данни относно датите на нарушенията, липса на описание на фин. и адм.услуги, които са били предоставени и респ. платени от десетимата пациенти.

При тези изводи, решението на СРС следва да се потвърди като правилно и законосъобразно. Ответникът не е направил искане за разноси и няма да му се присъдят такива,предвид изхода от спора.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК Административен съд София – град, XIII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.01.21г на Софийски районен съд /СРС/, НО, 112ти състав по НАХД № 13540/20г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: